

LIVA, DIEŤA LESA

GREGOR
WOLF

GREGOR WOLF

LIVA, DIEŤA LESA

PRELOŽILA DENISA STAREKOVÁ

štonožka

Liva Bärentochter, wildes Kind des Waldes
by Gregor Wolf, illustrated by Mareike Ammersken

© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin 2024
Translation rights arranged through Agentur Dr. Ivana Beil
Text © 2024 by Gregor Wolf
Illustrations © 2024 by Mareike Ammersken
Translation © 2026 by Denisa Stareková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek
podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním
alebo inak – bez predchádzajúceho písomného
súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad z nemeckého originálu Liva Bärentochter, wildes Kind des Waldes
(Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin 2024) Denisa Stareková
Redakčná úprava Anna Kališková
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 786. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán LAYOUT, s. r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0926-4

Pre všetkých, na ktorých mi záleží.

Medvedia matka

„Bola strašidelná noc. Oblohu pretínali blesky a hromy burácali. Deti zaliezali pod stoly, dospelí sa tlačili okolo praskajúceho kozuba a najmenší plakali v kolískach. Všetky okná boli zavreté, všetky dvere boli zamknuté.“ Starý muž sa odmlčal a potiahol si z fajky. Keď vyfukoval tabakový dym do vzduchu, zahľadel sa do naširoko otvorených očí detí, ktoré sa zhromaždili okolo jeho dreveného hojdacieho kresla.

„A čo bolo potom, Johan?“ spýtal sa chlapec, ktorý bol o čosi starší a väčší ako ostatné deti.

„Potom?“ zopakoval starec a šeptom dodal: „Potom sa roztvorila zem a vyliezla medvedia matka.“

„Zo... zeme?“ vyjachtalo jedno dievčatko.

Johan prikývol a popritom hrýzol fajku.

„Je veľká?“

Johan natiahol ruku nad hlavu, ako len vedel. „Je obrovská, vysoká ako mladý strom, širšia ako brána na stodole a silnejšia ako desať mužov. Má čierne zuby a žiarivé žlté oči. Srst' má hustú ako kožuch starého medveďa. A je veľmi zúrivá!“

Liva sa krčila vonku pod otvoreným oknom s rukami pred ústami, aby potlačila chichot. Sivý kocúr, ktorý sa jej schúlil k nohám, sa na ňu pozrel. „Keby tí tvoji ľudia vedeli,“ šepala. „Milva je najpriateľskejšia magická obyvateľka lesa a takmer nikdy sa nehnevá. Uznávam, je silná a veľká, no je oveľa menšia ako strom. Ani zuby nemá čierne, ale žlté, a oči má svetlomodré. Čo si to ten človek Johan vymýšľa?“

Kocúr zapriadol a hlavu si položil na predné laby.

Liva mu pohladkala srst'. „Medvedia matka,“ pokračovala zadumane. „Akoby bola medveď. Milva sa vie premeniť na medvedicu, no robí to zriedka. Od kvitnutia po sneženie možno tak často, ako z púčika vyrastajú čerešne. Podľa toho, čo ten človek Johan vraví, moju mamu nikdy nestretol. Ani sa s ňou nerozprával. Inak by vedel, že Milva je oveľa milšia, ako tvrdí.“

Kocúr tíško priadol.

„Je pravda, že ľudí nemá rada,“ šepala Liva. „No nikdy by im neublížila, len keby musela. To som však ešte nezažila. Iba naháňa deťom strach.“ Potriasla hlavou. „Tvoji ľudia sú zvláštni.“

„A prečo prišla?“ spýtalo sa dievčatko.

Liva zadržala dych. Príbeh pokračoval. Odtiahla ruku od sivého kocúra a cez otvorené okno opatrne nazrela do miestnosti.

„Nuž,“ Johan sklonil hlavu a fajku si položil na stehno. „Boli sme nenásytní a z lesa sme brali všetko, čo sme chceli. Oveľa viac, ako sme potrebovali. Pohnevali sme si tým lesných duchov. Preto poslali medvediu matku. Prišla, aby nás potrestala a varovala. Ani jediný obyvateľ nášho Pomedzia odvtedy nemohol sťat strom či zabiť lesné zviera. Jednoducho nám to zakázala. Nie všetci ju však poslúchli.“ Johan sa odmlčal.

Deti z neho nespúšťali zrak. Tak ako Liva, ktorá tu podľa jej matky nemala čo hľadať.

„A čo sa stalo tým, ktorí ju nepočúvli?“ spýtal sa šľachovitý chlapec to, čo zaujímalo aj ostatné deti.

Johan zapískal. Pohľadom prešiel po malých poslucháčoch a zastal ním na okne. Liva rýchlo sklonila hlavu. „Ani jeden sa z lesa nevrátil,“ začula jeho hlas. „Ani jeden jediný.“

Deti si začali čosi šepkať.

„Odvtedy my, obyvatelia Pomedzia, zbierame iba to, čo nám les nechá,“ pokračoval Johan. „Padnuté drevo a zrelé plody, ktoré sa už sotva držia na kríku. Jedľové šišky, bukvice, žalude a to, čo môžeme nájsť na kraji lesa.“ Vtedy sa deti pridali k Johanovým slovám, akoby opakovali železný zákon, pevne stanovené pravidlo, ktoré musel poznať a dodržiavať každý obyvateľ Pomedzia: „Zvieratá nelovíme, stromy nestínáme, konáre nelámeme, hranicu lesa neprekračujeme.“

Liva sa pozrela na oblohu. Aj keď dni boli čoraz dlhšie, slnko už začalo zapadať a na oblohe blikali prvé hviezdy. Vzdychna si.

Znova sa bude hnevať. Matka už na ňu určite čaká. Zakaždým spoznala, keď jej dcéra zašla k ľuďom. No tak rada chodila sem, do dediny pri veľkom lese! Ľudia ju fascinovali. Okrem toho tu vždy našla niečo užitočné. Pohľad jej padol na kôpku látok, ktorá ležala vedľa nej v tráve. Ešte pred chvíľou viseli na šnúre v záhrade. Ľudské látky boli oveľa krajšie ako machy a trsy trávy. Iste, niekedy škrabali, no časom to prešlo. Kedy matka konečne uzná, že ľudské veci sú užitočné a vnášajú trochu farby do zelenohnedého lesa?

V tej chvíli k nej doľahol rozrušený ženský hlas: „Pri všetkých lesných duchoch, Reiser! Kde je tvoja sviatočná košeľa a kde sú nohavice? Už si ich vzal dnu?“ Hlas prichádzal zo záhrady, kde Liva našla ľudské veci. Bol najvyšší čas zmiznúť. Už tu tak či tak bola pridlho. „Musím sa vrátiť,“ šepla kocúrovi do ucha, ešte raz ho pohladkala a prikrčená sa zakrádala cez fialové kosatce a žltohlavy k drevenému plotu, ktorý ohraničoval záhradu dedinskej chalupy. Pod ochranou blížiacej sa noci cezeň preliezla a natešene sa rozbehla do temného lesa. Kôpku látok pevne zvierala pod pazuchou.

Livalamisursimani

Mesiac postriebрил úzku rieku, ktorá ako varovná hranica oddeľovala les od miernych kopcov ľudského sveta. Cvrčky cvrlikali a chladný nočný vzduch občas preťal netopier. Neboli tu polia a pasienky, iba vysoké kvitnúce letné trávky a divé byliny. Liva rozložila látky a obdivovala ich v mesačnom svetle. Jedna bola modrá ako nevädza a rozdeľovala sa na dva dlhé pásy, ktoré boli hore aj dolu roztvorené ako zvrátená hadia koža. Vedela, že ľudia čosi také nosia na nohách. Mala však lepší nápad. Látku si prehodila cez plecia a oba pásy si omotala okolo krku. Poslúži, keď bude opäť chladnejšie. Druhá látka bola biela a to bol aj dôvod, prečo ju vzala. Biela látka bola výnimočná. Liva ju podržala vysoko, aby si ju lepšie prezrela. Aj táto mala dva pásy, no boli užšie. Zvyšná časť sa dala zväčšiť, ak vytiahla z dierok zvláštne drevené kolíky. Ľudia ju nosili na trupe a rukách. Rozopla ju a pomocou dvoch pásov si

ju uviazala okolo bokov. Vyzeralo to nádherne. Mohla to nosiť vpredu alebo otočiť dozadu. „Veľmi praktické,“ zamrmľala a pozrela sa na mesiac. „No teraz už musím ísť.“

Sledovala tok rieky. Ani nepomyslela na to, že by sa mala ukrývať. Dedinčania sa tak veľmi báli jej matky, že už dlho tu nelovili ryby. Okrem toho bola noc a ľudia v tme iba zriedka opúšťali svoje domovy.

Zakrátko dorazila k trstine, ktorá rástla pri brehu rieky. Do cvrlikania cvrčkov sa občas zamiešalo kvákanie žiab. Rieka tu bola síce širšia, ale plytká. Liva vošla do chladného bahna na brehu. Zvuk čľapkajúcich bosých nôh v blate sa jej vždy veľmi páčil.

Opatrne sa predierala trstinou. Nechcela nikoho vyrušiť. Ani volavku purpurovú s hlavou schovanou pod krídlom, ani chriašťa bodkovaného v hniezde, ani vážky ligotavky. Nikto nemá rád, keď ho budia zo spánku. Po chvíli sa trstina rozostúpila a odhalila plytké koryto rieky, v ktorom voda žblnkala na kameňoch. Liva ho rýchlo prebrodila a zmizla na druhej strane v hustom lese.

Zahalila ju tma. Pod nohami cítila lesnú pôdu pretkanú koreňmi a machmi a vdychovala korenistú vôňu zeme a živice. Aj tu cvrčky predvádzali svoj nočný koncert, ktorý sprevádzalo občasné zakukanie kukučky a šuchot a praskot, ktoré sa ozývali zo všetkých strán. Liva dva razy žmurkla, aby zahнала tmu a opäť videla. Nie tak dobre ako cez deň, no dostatočne na to,

aby pozdravila jazveca Čiernofúza, ktorý ňuchal po potrave v podraсте.

Zrazu ju čosi poštekľilo na nohe. Vyliezla jej na ňu mnoho-
nožka, ktorá si tadiaľ razila cestu. „Prepáč,“ šepľa Liva. „Radšej
sa schovaj. Neďaleko je Čiernofúz.“ Jemne ju striasla a roz-
behla sa ďalej. Podrast pre ňu nebol prekážkou. Vedela, ako sa
má pohybovať, veď v tomto lese strávila celý život a matka ju
zasvätila do všetkého, čo potrebovala vedieť.

Čoskoro sa ocitla v údolí porastenom papradím. Keďže tu
bolo iba málo stromov, osvetľoval ho mesiac. V jeho svite tan-
covalo nespočetné množstvo žiariacich svätôjánskych mušiek.
Liva zastala na kraji údolia a fascinovane sledovala trblietavé
divadlo. „Smiem sa k vám pridať a pretancovať cez papradie?“
spýtala sa po chvíli a ukľonila sa.

Svätôjánske mušky sa na chvíľu zastavili a potom sa opäť
roztancovali. Liva to pochopila ako pozvanie. Vyšvihla jed-
nu nohu, otočila sa, prehľadála chrbát a poskočila dopredu. Po-
tom vyšvihla druhú nohu a všetko zopakovala. Bolo to skôr
poskakovanie a podupkávanie ako tanec, ale neprekážalo jej
to. Svätôjánske mušky ju obklopili a sprevádzali cez papradie.
Liva sa im ešte raz ukľonila. „Ďakujem vám za spoločnosť. No
neprezradte to motýľom.“ Potom pokračovala v ceste.

Po nejakom čase dorazila k plytkému ľadovému potoku,
ktorý tiekol úzkou roklinou k čistine. Uprostred nej sa vynímal
kopec, v ktorom žila s matkou. Medzi stromami, ktoré na ňom

korenili, sa otvárala trhlina, z ktorej vychádzalo trblietavé zelenkasté svetlo. Bol to vchod do Milvinho domu. Tak Liva volala ich jaskyňu, lebo aj ľudia volali svoje jaskyne domami. Cez matkinu divokú záhradu sa vybrala ku vchodu.

Keď vošla do kopca, obklopilo ju trblietavé zelenkasté svetlo. Vychádzalo z množstva malých húb, ktoré rástli na kraji vchodu do jaskyne. Dva razy žmurkla, aby si jej oči zvykli na svetlo. Vzápätí pokračovala popod visiace korene a veselo si pohmákavala. Zabočila doprava a potom doľava, až sa ocitla pred hustým závesom z koreňov. Nafúkla líca a dýchlá na ne. Okamžite sa rozostúpili a uvoľnili jej cestu. Za nimi sa nachádzala veľká jaskyňa. Zo stropu viselo množstvo koreňov rozličnej dĺžky. Vytvárali ďalšie závesy, ktoré oddeľovali jednotlivé priestory jaskyne. Aj tu bolo všetko zaplavené zelenkastým leskom húb.

„Livalamisursimani!“ zavrčal ktosi za závesom z koreňov, ktorý sa okamžite rozostúpil. Spoza neho vyšla vysoká, statná žena s čiernosivými strapatými vlasmi, ktoré jej stáli na všetky strany, a založila si ruky v bok. Mala na sebe zelenohnedý odev z machu a trávy, ktorý pripomínal skôr zmes záplat ako skutočné oblečenie. Svetlomodrými očami sa na Livu prísne zadívala. „Znova si bola u ľudí a určite nielen odvtedy, čo sa mesiac prebudil. Smrdíš.“

„Ja...“ ozvala sa Liva, ale matka ju prerušila.

„Koľko ráz som ti už vravela, že ľudia sú nebezpeční? Nemala by si ich navštevovať, ba ani sa čo len približovať k ich jasky-

niam. Musíš ostať na tejto strane Zurčiacej vody. Keď už cez ňu musíme prejsť, tak iba vtedy, keď je mesiac na oblohe. Koľko ráz som ti to už opakovala?“

„Tolko ráz, koľko je kamienkov v koryte Zurčiacej vody?“ odvetila Liva vzdorovito a vyzývavo sa zahľadela na matku. „Bola som tam až vtedy, keď bol mesiac na oblohe. Predtým som sa zhovárala s Ryšavcom.“

„S Ryšavcom?“ zopakovala matka s vážnym pohľadom.

„Áno, Milva.“ Takto Liva nazývala matku, ktorej celé meno bolo Lamilivasursamilva. „Hľadal potravu.“

„Potvrdí mi to, keď ho stretnem?“

Liva sklonila hlavu. Samozrejme, že ryšavého lišiaka nestretla a v dedine bola už vtedy, keď sa slnko len chystalo zapadať, aby si zdriemlo.

„Vedela som to. A opäť si si vzala niečo, čo ti nepatrí!“

„Nevzala, len som si to požičala. Je to veľmi pekné,“ bránila sa Liva.

„Magické bytosti si neberú nič, čo patrí iným. Koľko ráz ti to ešte musím povedať?“

„No je to také krásne! Pozri sa. Je to biele ako sneh.“ Liva zdvihla košeľu, ktorú si okolo tela uviazala ako zásteru. „A toto tu ma bude hriať, keď bude vonku sneh.“ Ukázala na modré nohavice, ktoré mala omotané okolo krku.

Milva potriasla strapatou hlavou. „Príšerne to smrdí. Celá jaskyňa smrdí človečinou.“

„Toto však používaš, keď padajú žalude,“ odvrkla Liva a ukázala na miskú z pálenej hliny, ktorá stála na širokom kamennom stole v strede jaskyne. Pred mnohými rokmi ju z dediny vzala pre matku. „Stále si sa sťažovala, ako bolí, keď ti žalude padajú na hlavu. A teraz sa tým môžeš chrániť, lebo som si to požičala.“

Milva zvesila mocné ruky a vzdychla. „Dieťa, zajtra ráno, keď slnko bude ešte spať, vezmeš tie veci nazad. Rozumela si?“

„Nie!“ vyhlásila Liva so zachmúreným pohľadom a z tváre si odhrnula pramienky vlasov. „Čoskoro už nebudú smrdieť.“

„Livalamisursimani,“ Milvin hlas bol pokojný, „vezmeš tie ľudské veci naspäť, inak poviem Zurčiacej vode, aby ťa už nikdy nepustila na druhú stranu.“

Liva dupla nohou. „To je...“

„Podlé, viem,“ prerušila ju matka. „A teraz choď spať! Vstávaš skoro ráno.“

Liva stisla zuby. To naozaj nebolo pekné. Neznášala, keď nemohla spať tak dlho, ako chcela. A nespomínala si, že niekedy musela vstávať pred východom slnka.

„Na čo ešte čakáš?“ spýtala sa Milva.

„Som hladná.“

„Daj si žalude a jablká.“

„Jablká!“ zastonala Liva. Pri spomienke na scvrknuté ovocie zvrátila tvár.

„Dobre sa vyspi.“ Milva ukázala na jeden z koreňových závesov, ktorý sa ako na povel roztvoril.

Liva stiahla hlavu medzi plecia, vzala si za hrst žaludov, mrzuto zamumlala „dobrú noc“ a vkročila do svojej časti jaskyne. Keď ľudské látky položila do výklenku v stene, nahnevane sa hodila na posteľ z konárov a machu a chrumkala žalude. Čoskoro ju premohla únava. Tento deň bol naozaj dlhý. Dva razy zaklipkala očami a obklopila ju tma. Zakrátko zaspala a po miestnosti sa ozývalo jej pokojné chrapkanie.

~ 3 ~

Anders

„Buď užitočný, ty naničhodný miešanec, a vezmi to panej!“ zvrieskol tlstý Forke a podal Andersovi strieborný pohár. Pahltný Forke bol hlavný kuchár v zámku Šípová ruža a nespochybniteľný vládca panvíc a hrncov. „Ponáhľaj sa, ak si ceníš svoje miesto na spanie pri kozube. Rozumieš?“ Vrhol na kuchynského pomocníka varovný pohľad.

Andersa pochytila nervozita. S ťaživým pocitom v žalúdku hľadel na čašu s praženými mandľami pre barónku. Pani si často žiadala svoju obľúbenú pochúťku, najradšej k vínu. Iba zriedka z nej ponúkla vybraným hosťom. Kuchynskí pomocníci z nej občas tajne ochutnali. Túto skúšku odvahy však Anders nikdy neriskol. Strach, že ho prichytia, bol priveľký. Navyše ako miešanec nemohol dôverovať kuchynským pomocníkom s ľudskou krvou. Prečo mal práve on odnieť mandle panej? Veď to bola úloha služobníctva.

„Na čo ešte čakáš?“ mrzuto zašomral majster Forke.

„Nemal by to... zobrať...“ jachtal Anders, no ďalej sa nedostal.

„Nijaké odvrávanie! Bude to? Alebo chceš upratovať ako tvoja naničhodná matka?“ Forkeho tučná tvár bola taká červená, ani čoby mu mala každú chvíľu prasknúť hlava.

Anders hneď zmĺkol a radšej poslušne vzal čašu. Kuchynskí pomocníci ako on cez deň nemali čo hľadať na poschodí. Smeli tam ísť len vtedy, keď všetci spali. Vtedy bolo treba vyčistiť kozuby a zapáliť v nich. Bola to špinavá práca, ktorú nikto nerobil rád. A beda, ak ich niekto uvidel! Barónka Härtha zo zámku Šípová ruža neznášala chladné miestnosti a ešte viac neznášala, ak jej do cesty vbehol niekto zo služobníctva. To, že Anders mal za bieleho dňa vziať mandle hore, mohlo znamenať len jedno: sluhovia už odniesli víno a poháre z kuchyne, no zabudli na obľúbenú pochúťku panej. Bola to neodpustiteľná chyba, ktorej dôsledky pocíti nielen sluha, ktorý to mal na starosti, ale aj majster Forke, a teda aj Anders. Dúfal, že čo najskôr sluhu nájde a dá mu mandle. Opatrne položil dlaň na veko čaše a náhlil sa cez zámockú kuchyňu okolo kotlov, z ktorých sa parilo, bublajúcich hrncov a žeravých pecí. „Dávaj pozor!“ Len tak-tak sa stihol zohnúť pod pomocným kuchárom, ktorý práve so stonaním prekladal obrovskú kopu cesta z jedného stola na druhý.

Anders za sebou nechal kuchyňu plnú rinčania, cinkania, syčania a prskania a vydal sa chodbou s množstvom dverí po oboch stranách, ktorá bola len slabo osvetlená dvomi lam-

pášmi. Na konci ho čakalo točité schodisko, ktoré ho malo z pivničných priestorov pre služobníctvo vyviesť do honosných panských miestností. Opatrne kráčal schod po schode, čašu pevne zvieral v rukách.

Hore kamennú dlažbu pokrývali hrubé koberce. Nejaké dokonca viseli na stenách a vyzerali ako obrazy. Vzduch tam bol sviežejší, bez zápachu horiaceho dreva či bublajúceho jedla, a bolo tam aj jasnejšie. Lampáše mali vyleštené sklené tabule a nachádzali sa tam aj úzke okná. Ani hluk z kuchyne sem neprenikal.

Anders poznal cestu. Dával pozor, aby sa nepotkol, keď rýchlymi krokmi niesol čašu cez krátku chodbu k veľkej hale. V nej barónka vítala hostí pri slávnostiach. Bola honosne zariadená sochami, maľbami a štýlovým nábytkom. Andersovi sa tam však nepáčilo. Zakaždým mal neprijemný pocit, že ho ľudia na obrazoch pozorujú. Rozhliadol sa, ale nikde nevidel nijakého sluhu. Nemohol mu majster Forke povedať, kam má čašu vziať? Zahľadel sa na striebornú nádobku. Žeby konečne nastala tá chvíľa? Nadvihol veko. Nie! Ak ho pristihnú pri kradnutí čo len jednej mandle, nepomôže mu ospravedlnenie ani ľútosť. Postihol by ho oveľa tvrdší trest ako kuchynských pomocníkov s ľudskou krvou. Tým si bol istý. Rýchlo opäť položil veko. Kde len je ten prekliaty sluha s vínom?

Vzdychol si. Rozhodol sa, že pražené mandle zoberie do pracovne. Možno sa mu ich tam podarí odložiť prv, ako sa zjaví barónka. Opatrne, aby ho nikto nezbadal, prešiel halou a po ši-

rokom schodisku so zlatým zábradlím sa dostal na horné poschodie. Po oboch stranách bolo veľa dverí a ešte viac obrazov, na ktorých boli zvečnení barónkini predkovia. Samozrejme, iba ľudia. A bez pochyb s ušľachtitou krvou. Náhlil sa k pracovni. Na dverách, ktoré do nej viedli, boli vyryté ruže s trnmi, pomalované zlatom. Anders sa zhlboka nadýchol. Pozbieral všetku odvalu, zdvihol ruku, aby zaklopal, no zháčil sa. Dvere boli pootvorené.

„Ten kuchynský pomocník.“ Z pracovne začul temný hlas, ktorý zdôraznil slovo ten.

„Ktorý?“ spýtal sa niekto piskľavo. Jednoznačne to bola Hārtha zo zámku Šípová ruža.

„Sirota,“ odpovedal temný hlas. „Jeho matka bola magická bytosť.“

Anders zadržal dych. V kuchyni bol iba jeden miešanec. Hovorili o ňom!

„Si si istý, Schillack? Magická krv?“

„Áno, vaša jasnosť. Všetko o tom svedčí.“

Schillack, pomyslel si Anders. *Nie je to barónkin astrológ a veštec?*

„Ak je to pravda, musí zmiznúť. A to navždy!“

„Chcete ho vyhnáť? Vaša jasnosť, nemyslím si, že tým oklamete hviezdy.“

„Oklamem? Kto tu koho klame?“ Chvíľu bolo za dverami ticho, potom barónka ostro pokračovala: „Ak je niekto oklamáný,

tak som to ja. Hviezdy klamú mňa, Schillack, a zdá sa, že si sa s nimi spriahol.“

„Ale...“

„Ticho! Alebo mi chceš protirečiť?“

„Nie. Samozrejme, že nie. To by som si nikdy nedovolil.“

Barónkin hlas bol zrazu hrozivo pokojný. „Nemyslela som tým, že ho vyhodím. Musí zmiznúť, a to tak, že sa už nikdy neobjaví.“

„Nechcete ho azda...“

„Správne, Schillack. Nechať ho žiť by bola trestuhodná chyba.“ Posledné slová povedala pomaly, ale rozhodne.

Andersovi prišlo zle. Všetko okolo neho sa začalo točiť. Celý sa triasol. Počul dobre? Má zomrieť? Prečo? Ničím sa preds neprevinil, prácu zakaždým vykonal dobre, bez reptania, a vždy sa správal priateľsky. A nikdy sa nestážoval, iba ak vo svojich najtajnejších myšlienkach.

„Nech mi kapitán von Schneid toho kuchynského pomocníka privedie, a to hneď!“ prikázala barónka.

Anders preglgol. Musí okamžite zmiznúť. Neostáva mu veľa času. V tej chvíli sa vľavo od neho otvorili dvere. Vyšiel z nich sluha v červenej livreji a s bielou kučeravou parochňou. Prekvapene sa naňho pozrel. „Hej! Čo tu robíš?“

Anders sa vydesil. Čaša s hlasným rachotom dopadla na zem. Zlomok sekundy hľadel na sluhu, potom sa prudko otočil a rozbehol sa popri obrazoch, dolu schodmi, cez veľkú halu a chodbu smerom do kuchyne.

